

Så roligt att så många kunde komma

Skulle hon lägga korten på borden överallt eller räckte det med de två tillfällena per vecka? Det kändes ärligt talat rätt futtigt att prata väder och vind på singelklubben efter att i nakenhet och i fullt bländande ljus inför ett flertal personer gått till sin absoluta, mörkaste, jävligaste, kladdigaste och mest sörjiga botten. Hur djupt fick det bli och i vilka sammanhang?, tänkte hon. Kände hon sig stärkt? Det kunde hon inte påstå där hon satt. Hon kände sig mer svag och bräcklig än på hur länge som helst. Det enda hon hade nu var tid att tänka. Och framförallt att känna. Men hon kände ingenting, åtminstone inte i magen. Det surrade som fan uppe i skallen, men det var som att det stannade där, som att nakenheten, rakheten och ärligheten var en novell hon skrivit. Fiktion. Hennes eget jävla liv var ett påhittat alster som hon inte kände något inför. Det bar henne emot att inte känna något för sig själv eller sitt. Det kanske kommer sen, som dom sagt. I ett senare skede, längre fram, inte här och just nu. Hon började snacka med bordsgrannen om resor. Och om vinprovning, och om det trevliga och lite mysiga i att ha bokbytarkvällar.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Emanuel H med Poeter.se id #7890 innehar upphovsrätten